

Pave Frans' budskap til kallsøndagen 2017

Søndag 7. mai 2017 er kallsøndagen, som blir markert fjerde søndag i påsketiden, Den gode hyrdes søndag. I sitt budskap til dagen ser paven på kallets misjonerende dimensjon. Han stiller blant annet følgende spørsmål: Hva betyr det å være misjonær for evangeliet? Hvem gir oss styrke og mot til å forkynne? Hva er det for en evangelisk logikk som inspirerer misjonen?

Den hellige far Frans' budskap til den 54. Verdensdagen for bønn om kall:

Drevet av Ånden til å misjonere

Kjære brødre og søstre,

de siste årene har vi reflektert over følgende to aspekter ved det kristne kallet: oppfordringen til å «gå ut av oss selv» for å lytte til Herrens stemme og det kirkelige fellesskapets betydning som et spesielt sted der Guds kall fødes, får næring og kommer til uttrykk.

I anledning denne 54. Verdensdagen for bønn om kall, er det det kristne kallets misjonerende dimensjon som jeg ønsker å stoppe opp ved. De som tiltrukket av Guds stemme gir seg til å følge Jesus, oppdager snart inni seg et uimotståelig ønske om å bringe det gode budskapet til sine søsken gjennom forkynnelse og nestekjærlig tjeneste. Alle kristne er kalt til å være misjonærer for evangeliet! Som disipler er det ikke til vår egen personlige trøst at vi får Guds kjærlighet, heller ikke er det for å bringe oss selv eller for å ta oss av forretningsinteresser at vi blir kalt; vi blir ganske enkelt berørt og forvandlet av gleden over å føle oss elsket av Gud og kan ikke beholde denne opplevelsen bare for oss selv: For «den evangeliske gleden som fyller livet til disippelfellesskapet er en misjonerende glede» (Evangelii Gaudium, 21).

Så misjonsoppdraget er ikke noe slags vedheng til det kristne livet, det er ikke noen slags pynt, men tvertimot hører det til troens kjerne: Vårt forhold til Herren fører med seg det å bli sendt ut i verden som profeter for hans ord og vitner for hans kjærlighet.

Selv om vi opplever at vi er svake, på så mange forskjellige vis, og selv om vi iblant kan miste motet, må vi løfte hodet og se mot Gud. Hvis vi lar oss knekke av følelsen av ikke å strekke til og gir etter for pessimisme, blir vi passive tilskuere til et slapt rutineliv. Men det fins ikke rom for frykt! For Gud selv kommer for å renske våre «urene lepper» og gjøre oss egnet til å misjonere:

«Din skyld er tatt bort, og din synd er sonet.»

Da hørte jeg Herrens røst. Han sa:

*«Hvem skal jeg sende,
og hvem vil gå for oss?»*

Jeg sa: «Jeg! Send meg!»

(Jes 6,6-8)

Alle misjonerende disipler kan høre denne guddommelige røsten i sitt hjerte. Røsten inviterer dem til å «gå omkring overalt» og gjøre vel og helbrede alle (jf. Apg 10,38). Ved en anledning minnet jeg om at enhver kristen blir til en «Kristoffer» ved dåpen, altså en som «bærer Kristus» til sine søsken (jf. katekesen 30. januar 2016). På en spesiell måte gjelder dette de som er kalt til et liv med særskilt konsekkrering og også prestene, som har svart med et sjenerøst «Her er jeg, Herre, send meg!». Prestene er kalt til å gå ut av tempelets hellige innhegning for med fornyet misjonsiver å la Guds ømhet gå over alle bredder og komme menneskene til gode (jf. prekenen ved Oljevigselsmessen, 24. mars 2016). Kirken trenger slike prester: prester som er tillitsfulle og rolige fordi de har funnet den virkelige skatten og som lengter etter gå ut og med glede gjøre alle kjent med den (jf. Matt 13,44).

Selvsagt oppstår det mange spørsmål når vi snakker om kristen misjon: Hva betyr det å være misjonær for evangeliet? Hvem gir oss styrke og mot til å forkynne? Hva er det for en evangelisk logikk som inspirerer misjonen? Vi kan svare på disse spørsmålene ved å se på følgende tre evangeliefortellinger: begynnelsen på Jesu misjon i synagogen i Nasaret (jf. Luk 4,16-30), hans vandring sammen med Emmausdisiplene etter oppstandelsen (jf. Luk 24,13-35) og til slutt lignelsen om såkornet (jf. Mark 4,26-27).

Jesus blir salvet av Ånden og sendt ut.

Å være en misjonerende disippel betyr å delta aktivt i Kristi misjon, som Jesus selv beskriver i synagogen i Nasaret:

*Herrens Ånd er over meg,
for han har salvet meg
til å forkynne et godt budskap for fattige.
Han har sendt meg for å rope ut
at fanger skal få frihet
og blinde få synet igjen,
for å sette undertrykte fri*

og rope ut et nådens år fra Herren.

(Luk 4,18-19)

Dette er også vår misjon: å være salvet av Ånden og gå ut til våre søsken og forkynne Ordet. Slik blir vi til et frelsesredskap for dem.

Jesus går sammen med oss.

Hjertets mange spørsmål og livets mange utfordringer kan få oss til å føle at vi går oss vill og at energien og håpet ikke strekker til. Det er fare for at den kristne misjonen kan virke som en urealiserbar utopi eller som en virkelighet som overgår våre krefter. Men hvis vi bruker øynene godt og virkelig ser på den oppstandne Jesus, som går sammen med Emmausvandrerne (jf. Luk 24,13-15), får vi tilbake tilliten. I denne evangeliefortellingen har vi en ordentlig «veiliturgi», som kommer før Ordets og Brødbrytelsens liturgi, og den sier oss at vi går hvert eneste skritt sammen med Jesus! De to disiplene er på hjemveien – på nederlagets vei. De føler seg såret av Korsets skandale [«scandalo della croce» i Gal 5,11 på italiensk]; i hjertet bærer de sitt knuste håp og sin urealiserte drøm. Evangeliets glede har veket for tristhet. Hva gjør Jesus? Han dømmer dem ikke, han slår følge med dem, og i stedet for å reise en mur, åpner han en bresje. Han forkynner Ordet og bryter Brødet, og slik forvandler han sakte deres mismot, han får hjertet deres til å brenne og åpner øynene deres. På samme måte er ikke den kristne alene om misjonsoppdraget, men opplever, også midt i slit og misforståelser, «at Jesus går sammen med ham, snakker med ham, puster sammen med ham, arbeider sammen med ham. Midt i misjonsoppdraget føler han Jesus leve sammen med seg» (Evangelii Gaudium, 266).

Jesus får frøet til å spire.

Det er viktig å la evangeliet lære oss forkynnesstilen. Selv med de beste hensikter skjer det ikke så rent sjelden at vi gir etter for et visst maktbegjær, for proselyttisme eller intolerant fanatisme. Men evangeliet inviterer oss til ikke å forgude suksess og makt, til ikke å bekymre oss for mye om strukturer, til å si nei til en viss type iver som har mer å gjøre med en erobringsånd enn med tjenesteånden. Selv om det er lite, usynlig og noen ganger betydningsløst, er det takket være Guds stadige virke at Rikets frø vokser i det stille: Med Guds rike er det slik: *Det er som når en mann har sådd korn i jorden. Han sover og står opp, det blir natt og det blir dag, og kornet spirer og vokser, men han vet ikke hvordan det skjer* (Mark 4,26-27). Dette er hovedgrunnen til vår tillit: Gud overgår våre forventninger og overrasker oss med sin

gavmildhet; han gir vekst til det vi har sådd og arbeidet for – uavhengig av våre regnestykker over nedlagt arbeid (jf. 1 Kor 3,6).

Med denne evangeliske tilliten åpner vi oss for Åndens stille virke, som er det misjonen bygger på. Det kan verken finnes kallsfremmende pastoralarbeid eller kristen misjon uten utholdenhet i kontemplativ bønn. Vi må altså lytte til Guds ord for å nærme det kristne livet, og framfor alt må vi ha omsorg for vårt personlige forhold til Herren i eukaristisk tilbedelse, som er et gunstig «sted» for å møte Gud.

Det er dette intime vennskapet med Gud som jeg sterkt ønsker å oppmuntre til, framfor alt for å be om nye kall til presteskapet og det gudviede livet. Guds folk trenger å bli ledet av prester som bruker sitt liv i evangeliets tjeneste. Derfor ber jeg menighetsfelleskapene, foreningene og de mange bønnegruppene som fins i Kirken: Ikke la dere bli fristet til å miste motet, men fortsett å be Herren om å sende ut arbeidere for å høste inn hans grøde (jf. Luk 10,2) og om å gi oss prester som er forelsket i evangeliet, som er i stand til å være en neste for sine søsken og slik være levende tegn på Guds barmhjertige kjærlighet.

Kjære brødre og søstre, også idag kan vi finne tilbake forkynnergløden og foreslå, framfor alt for de unge, at vi bør følge Kristus. Til tross for den utbredte oppfatningen om at tro er noe sløvt eller at det dreier seg om ren pliktoppfyllelse, lengter våre unge etter å oppdage den evig aktuelle dragningen mot Jesus, etter å la hans ord og handlinger stille dem spørsmål og provosere dem, og, takket være ham, etter å drømme om et fullt ut menneskelig liv, – et lykkelig liv fordi det blir brukt til å elske.

Den hellige Maria, vår Frelzers Mor, torde omfavne denne drømmen, som er Guds drøm; hun la sin ungdom og entusiasme i Hans hender. Må vi ved hennes forbønn få hjerter som er like åpne som hennes, må vi bli like klare til å svare «her er jeg» på Herrens kall og være like glade over å sette avsted (jf. Luk 1,39) for å forkynne ham for hele verden.

Fra Vatikanet, 27. november 2016

Første søndag i advent

Frans

Vatikanradioens skandinaviske avdeling

Gjengitt med tillatelse